

[Arbejdsministeren]

Lad mig sammenfattende på regeringens vegne sige, at vi er modstandere af tvangsmæssig indførelse af overskudsdeling og tilhængere af, at overskudsdeling indføres frivilligt af virksomhederne og medarbejderne selv.

Regeringen har nøje fulgt udviklingen i de frivillige overskudsdelingsordninger. Der er nedsat et embedsmandsudvalg, der her i foråret vil afgive en rapport, der beskriver den frivillige overskudsdeling. På grundlag af denne rapport vil regeringen gerne fortsætte dialogen med det radikale venstre med henblik på at vurdere, om folketinget på et senere tidspunkt skal hjælpe lønmodtagerne og erhvervslivet med lovændringer, der yderligere kan motivere til gennemførelse af frivillig overskudsdeling, herunder gerne i former, der stimulerer den private opsparing. Regeringen siger nej til obligatorisk overskudsdeling, og vi må derfor på trods af de gode hensigter i det radikale forslag afvise det.

Kaj Poulsen (S):

Vi var nogle stykker, der spændt havde ventet på at høre, hvad den nye og moderne arbejdsminister nu ville sige om udviklingen af demokratiet i det danske samfund. Jeg må vel nok sige, at det var skuffende. Det var som at høre en højrepolitiker i det forrige århundrede tale imod det politiske demokratis udvikling, hvor man ikke kunne lade sådan nogle som arbejdere og tyende – og kvinder da overhovedet ikke – have medbestemmelse om deres egen situation. Jeg synes, ministeren har vist, at hans tankegang og åndelige baggrund er forbenet og traditionsbundet i forrige århundrede, hvad angår udviklingen af et samfund.

Når ministeren taler om frivillige overskudsdelingsordninger, kan jeg fortælle ministeren, at vi jo har set de første virksomhedsmedarbejdere sige nej tak. De har fundet ud af, hvad det er.

De lønmodtagere, der har købt aktier for at se, om nu det, de konservative siger, skulle være lykken og give medindflydelse, har fundet ud af på generalforsamlinger i ØK og A.P. Møller og forskellige banker, hvad det betyder at have indflydelse. Det er baggrunden for, at udviklingen vil løbe fra ministeren, for lønarbejderne vil opdage, at dette

ikke er vejen frem, men at det er en død sild, som ministeren her forsøger at sælge.

Baggrunden for, at vi har fremsat dette forslag, er først og fremmest, at vi ønsker en demokratisk udvikling, hvor selvforvaltning sættes i højsædet. Den enkeltes mulighed for større indflydelse på egen situation skal udvikles også i de timer, hvor man lever under arbejdsmarkedets hovedaftales bestemmelser.

Baggrunden for en sådan beslutning er også at give medarbejdere i alle virksomheder uanset virksomhedernes størrelse glæden ved at tage et medansvar både for éns egen situation og for virksomhedens situation nu og i fremtiden. Dette nås kun ved at gennemføre et lovgrundlag, der sætter muligheden for en virkelig selvforvaltning for lønmodtagerne i de enkelte virksomheder meget højt.

Det er socialdemokratiets opfattelse, at den danske erhvervsstruktur med overvægt af små og mellemstore virksomheder gør det nødvendigt med en ordening, der omfatter alle virksomheder uanset deres ejerform og deres størrelse. Vi må naturligvis finde metoder til at få alle virksomhedsordninger ind.

Jeg synes, der i de to forslag, vi behandler, er en utrolig mængde sammenfald, som jeg opfatter det, hvor der vil være mulighed for at gennemføre nogle ting i fællesskab.

Det radikale venstre siger i bemærkningerne til sit forslag om de offentligt ansatte: »Offentlige virksomheders produktion er en forudsætning for, at det private erhvervsliv kan fungere. Produktiviteten i den offentlige sektor stiger, ligesom den gør det i private virksomheder. Men produktiviteten er vanskeligere at måle, fordi offentlig produktion ikke har en markedspris.«

Socialdemokratiet er fuldstændig enig i den opfattelse.

Hvad var det danske samfund, uden at de offentligt ansatte skolelærere havde givet vores børn en baggrund for at kunne gå ud i erhvervslivet og deltage i produktionen? Hvad var vores erhvervsliv uden de offentligt ansatte på tekniske skoler og på specialarbejderskoler, hvis ikke disse skoler havde givet baggrund for, at erhvervslivet kunne fungere? Hvad var vores erhvervsliv, hvis ikke man havde systemer både inden for det sociale og det uddannelsesmæssige område, og hvis ikke de offentligt ansatte inden for disse områder havde medvirket til at indrette sam-